

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobců:

- a) [redacted]
bytem [redacted]
- b) [redacted]
bytem [redacted]
oba zastoupení advokátkou Mgr. Michalou Královou
se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 5. 12. 2017, č. j. MK 75603/2017 OLP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jejich rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017, č. j. MK 35082/2017 OOP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti žalobců o určení, zda dům č. p. X na pozemku st. parc. č. X v k. ú. X (dále jen „Dům“) je, či není kulturní památkou, popř., která jeho část je případně za takovou kulturní památku považována, dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), určeno, že Dům je kulturní památkou v celém svém rozsahu, který je uvedený v katastru nemovitostí. Dům byl do rejstříku zapsán dne 8. 9. 1987, a to na základě usnesení Odboru kultury Okresního národního výboru v Hradci Králové ze dne 20. 8. 1987 (dále jen „předmětné usnesení“), přičemž předmětné usnesení bylo vydáno k tomu věcně příslušným správním orgánem.
2. Žalobci v žalobě uvedli, že za kulturní památku ve smyslu § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“), mohou být považovány pouze takové nemovité věci, které byly prohlášeny za kulturní památku v souladu s právními předpisy platnými a účinnými v době rozhodování o prohlášení nemovité věci za kulturní památku, a to včetně tehdejšího zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „zákon o správním řízení“), viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013-78 (pozn. soudu, rozsudek byl zrušen, viz níže; v dalším rozsudku ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013-78, Městský soud v Praze žalobu zamítl). Tuto otázku lze dle žalobců přezkoumávat, i když lhůty k přezkumu již uplynuly, opačný závěr vyslovený v napadeném rozhodnutí je nesprávný.
3. Dle žalobců bylo předmětné usnesení vydáno věcně nepřislušným správním orgánem. O prohlášení nemovité věci za kulturní památku mělo být i dle dřívějších právních předpisů [zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách (dále jen „zákon o kulturních památkách“)] vedeno správní řízení podle zákona o správním řízení, když zákon o kulturních památkách aplikaci zákona o správním řízení nevyklučoval, ani neobsahoval zvláštní právní úpravu řízení o prohlášení nemovité věci za kulturní památku. Správní řízení mělo skončit vydáním rozhodnutí o zápisu nemovité věci do státního seznamu nemovitých památek dle § 46 a násl. zákona o správním řízení, což potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. 3 As 26/2008. Tato podmínka ale nebyla splněna, neboť k prohlášení Domu za kulturní památku došlo okresním, a nikoliv krajským národním výborem. Předmětné usnesení je proto nicotné.
4. V napadeném rozhodnutí je odkazováno na řadu právních předpisů, z nichž žalovaný dovozuje věcnou příslušnost okresních orgánů (vládní nařízení č. 71/1960 Sb.; instrukce ze dne 5. 10. 1961, č. j. 44377/61 – výklad ustanovení některých právních předpisů v oblasti kultury; směrnice Ministerstva školství a kultury ze dne 28. 2. 1962, č. j. 6820/62-V/2, Sb. NV 1962; vnitřní normativní akt – „Metodické pokyny k založení a jednotnému vedení státních seznamů kulturních památek“ z roku 1961). Avšak v § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách, který je *lex specialis* k zákonům č. 65/1960 Sb., o národních výborech, a č. 69/1967 Sb., o národních výborech, bylo jednoznačně stanoveno, že s výjimkou národních kulturních památek rozhoduje o zápisu výkonný orgán krajského národního výboru, což upřesňuje vyhláška č. 116/1959 Ú.l., o evidenci kulturních památek (dále jen „vyhláška č. 116/1959 Ú.l.“), dle níž o zápisu rozhoduje odbor školství a kultury rady krajského národního výboru.

5. Žalobci podotkli, že teze žalovaného o eventuálním ohrožení ochrany kulturních památek, byla-li by přijata argumentace žalobců, je irelevantní, jelikož Listina základních práv a svobod přiznává vyšší důležitost a ochranu vlastnickému právu než ochraně kulturních památek. Vlastnické právo lze omezit jen na základě zákona a v případě kulturních památek je nutno vydat řádné rozhodnutí, což se nestalo. To nicméně neznamená, že by žalobci usilovali o zničení památkově cenné části Domu, kterou je bezesporu přední dům, leč i z důvodu ochrany předního domu je třeba odstranit zejména zadní dům, jehož statika je významně narušena a hrozí, že se zřítí a přitom poškodí přední dům.
6. Předmětné usnesení, které je materiálně vzato rozhodnutím dle zákona o správním řízení, nadto trpí i dalšími zásadními vadami. Jednak nebylo jednáno s tehdejšími vlastníky Domu jako s účastníky řízení, jednak předmětné usnesení nemá náležitosti rozhodnutí dle § 47 zákona o správním řízení z roku 1967, tedy chybí v něm výrok, odůvodnění, poučení o odvolání (rozkladu), a identifikace účastníků řízení. Předmětné usnesení také nikdy nebylo řádně oznámeno tehdejšímu vlastníkovu Domu.
7. Žalobci dále uvedli, že v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí alternativně navrhovali, aby byla v případě prohlášení Domu za kulturní památku ochrana objektu omezena pouze na přední dům. Tomuto návrhu nebylo vyhověno s argumentací, že nemovitou věc lze za kulturní památku prohlásit pouze jako celek, nikoliv jen některou z jejích částí, s čímž se žalobci neztotožňují. Byť se samotné prohlášení věci za nemovitou kulturní památku označením formálně vztahuje k celé nemovité věci, je přípustné (a v praxi opakovaně realizované, např. prohlášení za kulturní památku ze dne 21. 2. 1996, zn. 1639/95, a ze dne 27. 1. 1993, č. j. 14.173/92), aby se památková ochrana a s tím spojená omezení vlastníka vztahovala pouze na část nemovité věci formálně označené jako celek jedním číslem popisným za nemovitou kulturní památku. Tímto bude zároveň naplněn ústavněprávní princip, podle něhož, pokud již má dojít k omezení vlastnického práva, musí se tak stát v co nejmenším rozsahu, který je ještě dostatečný pro naplnění účelu zákonného omezení vlastnického práva.
8. Dům má tři stavebně samostatné části, a to přední dům, nádvorní budovu a zadní dům. Mezi předním domem a nádvorní budovou se nachází dvůr se stavebním propojením těchto dvou samostatných částí. Památkovou hodnotu má toliko přední dům, což vyplývá ze zápisu z 2. schůze rady Okresního národního výboru v Hradci Králové, která se konala dne 20. 8. 1987, s popisem památkové hodnotných prvků domu (sklepy, klenby, fasády), čemuž plně odpovídá evidenční list nemovité kulturní památky poř. č. 25662/6-4887. Nádvorní budova, zadní dům ani propojení předního domu s nádvorní budovou nejsou podsklepené, nemají popisovanou fasádu, klenuté otvory výkladců ani jiné prvky hodnotné z hlediska památkové ochrany.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na to, že žalobci zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2016, č. j. 9 A 211/2013-78, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, který vyslovil názor, že v řízení o určení právního vztahu se při aplikaci § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči přezkoumává výlučně zápis památky ve státním seznamu kulturních památek z hlediska jeho existence, data a určitosti.
10. Řízení o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu) nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky do státních seznamů kulturních

Shodu s prvopisem potvrzuje:

památek byl proveden v souladu s tehdy účinnými předpisy. Proto nelze při aplikaci § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči brát zřetel na to, zda rozhodnutí, na základě kterého byla kulturní památka zapsána, vydal okresní nebo krajský národní výbor. V nyní projednávaném případě byly kumulativně splněny všechny podmínky dle judikátu Nejvyššího správního soudu tak, aby bylo možno i nadále považovat Dům za kulturní památku. Zmíněný judikát Nejvyššího správního soudu totiž akcentoval, že smyslem úpravy v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči je stanovení jednoznačného a jednoduchého kritéria, pomocí něhož lze určit, zda je určitá věc po dni 1. 1. 1988 kulturní památkou, přičemž sousloví „kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů“ značí požadavek, aby šlo o zápis provedený za účinnosti dřívějších právních předpisů, a nikoli požadavek na ověření toho, že zápis proběhl plně v souladu s dřívějšími předpisy.

11. Na určující charakter existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek již v minulosti poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 As 26/2008-72, kde šlo o věc, v níž k účinnosti zákona o státní památkové péči (1. 1. 1988) existoval zápis do příslušného státního seznamu kulturních památek a kdy se k danému dni dochovalo i rozhodnutí o zápisu do tohoto seznamu. Nejvyšší správní soud v rozsudku zdůraznil, že „*tento zápis byl jedinou nutnou podmínkou podle § 42 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. k tomu, aby bylo možné věc nadále považovat za kulturní památku.*“.
12. Možnost zahájit řízení o určení právního vztahu (a to bez omezení lhůtou) má dle žalovaného význam tam, kde předmětem tohoto řízení jsou otázky dosud autoritativně nevyřešené ze strany veřejné správy, ale jejichž vyřešení je nezbytné k uplatnění práv dotčených osob. Řízení o určení právního vztahu však nemůže sloužit k přezkumu výsledku činnosti správních orgánů, se kterým zákon spojuje další účinky (zápisu do státních seznamů kulturních památek existujícímu ke dni 1. 1. 1988 zákona o státní památkové péči přitom propůjčuje účinky v podobě zachování památkové ochrany). Ústavní předpisy přitom negarantují právo, aby rozhodnutí orgánů veřejné správy či jejich jiné postupy, které se dotýkají právní sféry jejich adresátů, bylo možno před soudy či jinými orgány nechat přezkoumat po neomezeně dlouhou dobu. Žalovaný dodal, že v § 8 památkového zákona je zakotven institut zrušení prohlášení věci za kulturní památku.
13. K žalobní námitce, že by měla být kulturní památkou pouze (přední) část domu, žalovaný uvedl, že ačkoliv jsou v kartě kulturní památky popsány památkové hodnoty pouze části domu, ve státním seznamu kulturních památek je výslovně uvedeno, že památkou je „*městský dům č.p. 135*“. Takto formulovaný zápis nepřipouští úvahu o tom, že by památkou byla pouze část domu č. p. 135. Řízení o určení právního vztahu není opravným prostředkem proti zápisu do státního seznamu kulturních památek (což konstatoval rovněž Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku) a proto rozhodnutím vydaným v řízení o určení právního vztahu nelze měnit (zužovat) rozsah kulturní památky.
14. Žalovaný připomněl, že obvykle jsou nositelem chráněných památkových hodnot nemovité věci, která je kulturní památkou, pouze některé její historicky významné stavebně-technické prvky nebo konstrukce, nikoli moderní či druhotně dostavěné součásti. Proto při uplatňování zájmů památkové péče a stanovování podmínek pro zachování památkových hodnot (např. při vydávání závazného stanoviska dle § 14 památkového zákona) musí být ze strany orgánu státní památkové péče požadováno zachování památkových hodnot kulturní památky, avšak nelze trvat na konzervaci památkově nehodnotných či novodobých součástí nemovitosti. Nelze mít tedy za to, že by památkově

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nehodnotné části Domu nebylo možno přestavět či odstranit, a to za podmínky, že to neohrozí ani nepoškodí památkově hodnotné části nemovitosti. Případné obavy žalobců z možného budoucího postupu orgánu státní památkové péče nemohou být předmětem řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu.

Další vyjádření stran

15. V replice žalobci stran rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, uvedli, že souhlasí s tím, že desítky let po provedení zápisu do státního seznamu kulturních památek na základě zákona o kulturních památkách je jen velmi obtížně představitelné, že by docházelo k přezkumu celého průběhu řízení.
16. Dle žalobců však lze přezkoumávat, zda existoval právně závazný podklad pro to, aby byl proveden zápis do státního seznamu kulturních památek na základě zákona o kulturních památkách. Sám Nejvyšší správní soud v rozsudku poukazuje na § 7 odst. 3 zákona o kulturních památkách, který výslovně stanovil jako předpoklad provedení zápisu nemovité věci jako kulturní památky do státního seznamu kulturních památek vydání rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru. Současně Nejvyšší správní soud poukazuje na § 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky č. 116/1959 Ú.l., podle kterého se zápisy do státního seznamu kulturních památek prováděly až po právní moci rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru o prohlášení nemovité věci za kulturní památku.
17. Přestože tedy nemovité věci byly kulturními památkami ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o kulturních památkách již tím, že naplnily znaky stanovené tímto ustanovením pro kulturní památky, vyžadoval zákon o kulturních památkách, aby bylo o prohlášení nemovité věci za kulturní památku nejprve vydáno rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru a toto rozhodnutí nabylo právní moci. Teprve následně mohl být proveden zápis do státního seznamu kulturních památek. Bez podkladu v podobě pravomocného rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru tedy neměl a ani nemohl právně existovat zápis ve státním seznamu kulturních památek (musí být považován za nicotný). Sousední „podle dřívějších právních předpisů“ v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči je dle žalobců třeba vykládat tak, že musel existovat též podklad v podobě pravomocného rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru, na jehož základě byl proveden onen zápis ve státním seznamu kulturních památek.
18. Požadavek na dohledání tohoto rozhodnutí přitom nelze považovat za nepřiměřený ani po desítkách let ode dne provedení zápisu do státního seznamu kulturních památek. Opačný výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem považovali žalobci za nesprávný. Dochází jím k legalizaci protiústavního stavu, který byl nastolen přístupem orgánů moci veřejné za doby nesvobody a potvrzen přijetím § 42 zákona o státní památkové péči.
19. Ohledně možnosti využít řízení o určení právního vztahu k určení rozsahu kulturní památky žalobci setrvali na svém přesvědčení, že je dána, poněvadž v současném zápisu v seznamu nemovitých kulturních památek není jednoznačně konstatováno, zda má památkovou hodnotu celý Dům a zda se tedy památková ochrana vztahuje na celý Dům, nebo pouze na některou z jeho částí.
20. V doplnění repliky žalobci uvedli, že výsledkem řízení dle § 142 správního řádu je deklaratorní rozhodnutí, které nezpochybňuje jiné pravomocné rozhodnutí, nýbrž vyjasňuje, co toto jiné pravomocné rozhodnutí říká, k čemu se vztahuje a jaká práva a povinnosti z něj vyplývají. Žalobci podotkli, že skutečnost, že nositelem památkových

hodnot je v rámci celku pouze tzv. přední dům, je konstatována v napadeném rozhodnutí v jeho odůvodnění, aniž by se to promítlo do výroku. Ve zbytku pak žalobci zopakovali argumentaci již uvedenou dříve, zejména znovu zdůraznili, že k prohlášení kulturní památkou došlo v době nesvobody, kdy byl celý Dům v socialistickém vlastnictví, *ergo* bylo v zásadě lhostejné, v jakém rozsahu bude prohlášen za kulturní památku.

Posouzení žaloby soudem

21. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle § 142 odst. 1 správního řádu *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*
23. Podle § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči *kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek podle dřívějších právních předpisů se považují za kulturní památky podle tohoto zákona.*
24. Soud se plně ztotožňuje s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192. Ten uvádí, že dle zákona o kulturních památkách měl zápis v seznamech státních kulturních památek význam toliko evidenční (deklaratorní rozhodnutí se vydávala pouze v případech pochybností, zda jde o kulturní památku, či nikoli). Jako kulturní památky totiž byly chráněny všechny předměty, které naplňovaly znaky uvedené v § 2 odst. 1 daného zákona, byť by nebyly zapsány ve státních seznamech kulturních památek. Až zákon o státní památkové péči vyžaduje konstitutivní rozhodnutí *in rem*. Přechodné ustanovení § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči má zajišťovat určitou míru kontinuity ohledně ochrany kulturních památek. Být přitom zákon o kulturních památkách počítal s rozhodnutím o zápisu, z hlediska § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči je rozhodný zápis. Smysl úpravy v § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči Nejvyšší správní soud spatřuje ve stanovení jednoznačného a jednoduchého kritéria, pomocí něhož lze určit, zda je určitá věc po dni 1. 1. 1988 (tj. dni účinnosti zákona o státní památkové péči) kulturní památkou.
25. Nejvyšší správní soud následně dospěl k závěru, že jde o podmínku provedení zápisu za účinnosti dosavadních právních předpisů (tj. za účinnosti zákona o kulturních památkách). Výklad, který by při každé aplikaci § 42 odst. 1 zákona o státní památkové péči umožňoval či vyžadoval přezkoumávat zákonnost a případně i celý proces zápisu do státního seznamu kulturních památek, by v praktickém životě činil značné problémy. Na určující charakter existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek již v minulosti poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 As 26/2008-72.
26. Dále pak Nejvyšší správní soud stanovil kritéria, za jejichž splnění se věc považuje za kulturní památku po 1. 1. 1988: (i) existence zápisu ve státních seznamech kulturních památek ke dni 1. 1. 1988, (ii) provedení zápisu za účinnosti dřívějších právních předpisů, (iii) zápis věci jako kulturní památky, (iv) možnost identifikovat zapsanou kulturní památku podle zapsaných údajů ve státních seznamech kulturních památek, případně doprovodných listin (§ 2 vyhlášky č. 116/1959 Ú.1.).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

27. Nejvyšší správní soud konečně vyhodnotil, že řízení o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu) nemůže sloužit jako procesní nástroj pro zpětný přezkum toho, zda zápis památky ve státních seznamech kulturních památek, který existoval ke dni 1. 1. 1988, který sem byl zanesen za účinnosti zákona o kulturních památkách a který jasně identifikuje zapsanou památku, proběhl v souladu s tehdy účinnými předpisy. Souladem s tehdy účinnými předpisy se míní i otázka, zda byl zápis proveden na základě způsobilého podkladu (rozhodnutí o zápisu) či zda vůbec bylo možno dohledat či identifikovat tento podklad.
28. Soud neshledal žádný důvod se od výše uvedených závěrů citovaného judikátu odchýlit. Pokud žalobci poukazují na to, že Nejvyšší správní soud zmiňuje jako předpoklad provedení zápisu nemovité věci jako kulturní památky do státního seznamu kulturních památek vydání rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru a dále to, že se zápisy do státního seznamu kulturních památek prováděly teprve až po té, co nabylo právní moci rozhodnutí výkonného orgánu krajského národního výboru o prohlášení nemovité věci za kulturní památku, soud konstatuje, že to nemůže vyvrátit jednoznačný závěr, že podstatný je toliko zápis do státního seznamu kulturních památek, nikoli proces/rozhodnutí k němu vedoucí.
29. Polemiku žalobců s názorem, že požadavek na dohledání podkladu pro zápis nelze považovat za nepřiměřený ani po desítkách let ode dne provedení zápisu do státního seznamu kulturních památek, kterou opírají o přesvědčení, že tím dochází k legalizaci protiústavního stavu, který byl nastolen přístupem orgánů moci veřejné za doby nesvobody a potvrzen přijetím § 42 zákona o státní památkové péči, soud nepovažuje za přesvědčivou. Žalobci se omezili na povšechný poukaz na to, že k zápisu do státního seznamu kulturních památek došlo v době nesvobody, kdy nebyla respektována ochrana soukromého vlastnictví (resp. Dům byl v socialistickém vlastnictví). Soud však zdůrazňuje, že k prohlášení věcí za kulturní památky běžně dochází i nyní, v rámci demokratického zřízení, aniž by tento typ zásahu do vlastnického práva byl obecně zpochybňován z hlediska ústavní konformity (přiměřenost tohoto zásahu je posuzována v konkrétních případech). Žalobci přitom netvrdili, že k zápisu Domu do státního seznamu kulturních památek došlo právě a jen z důvodu, že v rozhodné době neplatily současné standardy demokratického právního státu a ochrany vlastnictví. Naopak, sami připouští, že Dům (jedna z jeho budov, resp. některé její prvky) památkovou hodnotu má, jejich námitka tedy vlastně směřuje proti rozsahu památkové ochrany, který považují za zbytečně extenzivní (k tomu viz níže).
30. Soud proto považuje žalobní námitku spočívající v tom, že měl žalovaný přezkoumávat proces (rozhodnutí) zápisu Domu do státního seznamu kulturních památek, za nedůvodnou.
31. Nutno dodat, že žalobci zápis Domu do státního seznamu kulturních památek z pohledu splnění podmínek stanovených rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, nikterak nezpochybňovali.
32. Soud nemůže přitakat ani žalobní námitce, že zápis Domu do státního seznamu kulturních památek není jednoznačný, resp. že je chybný, co se týče rozsahu ochrany. Příslušná položka státního seznamu kulturních památek kulturní památku identifikuje takto: pořadové číslo X, MĚSTSKÝ DŮM čp. X, X (pozn. soudu, dnes X). Tento zápis je z pohledu soudu jednoznačný – Dům byl zapsán jako celek. Rovněž ze zápisu z 2. schůze

radý Okresního národního výboru v Hradci Králové, která se konala dne 20. 8. 1987, se podává, že navrhuje zapsat objekt „X č. X“. Následuje popis hodnotných prvků Domu (které se dle žalobců nachází jen v předním domě), leč to dle soudu nelze považovat za jakési upřesnění, či omezení „výroku“ (ten jasně označil objekt/dům adresou s číslem popisným, tj. celý Dům). Zjevně se totiž jedná o odůvodnění celkové památkové hodnoty Domu výčtem jeho památkově hodnotných prvků, jehož smyslem je, aby došlo k zápisu do státního seznamu kulturních památek, nikoli aby byl vymezen předmět zápisu (k faktickému rozsahu památkové ochrany viz níže).

33. Jelikož motivem k podání žaloby jsou patrně obavy žalobců (byť nevyslovené), že případná rekonstrukce Domu bude ztěžována jeho statutem kulturní památky (což vyplývá z toho, že alternativně požadovali určení, že památkově chráněný je pouze přední dům, a nikoli Dům jako celek, tudíž by se spokojili s existující, ale zúženou památkovou ochranou), soud pro úplnost uvádí své úvahy stran této problematiky.
34. Předně, jelikož žalobci své obavy explicitně nevyslovili, nemohli je ani blíže specifikovat, není zde tudíž žádný náznak toho, že by byly důvodné. Dále, poukaz žalovaného na to, že nositelem chráněných památkových hodnot nemovité věci, která je kulturní památkou, jsou pouze některé její historicky významné stavebně-technické prvky nebo konstrukce, nikoli moderní či druhotně dostavěné součásti, soud považuje za případný. Žalobci sami uvedli, že hodlají tyto památkově hodnotné prvky (v předním domě) zachovat. Soud se proto domnívá, že status kulturní památky, kdy je Dům zapsaný jako celek, žalobcům *a priori* nebrání v provádění oprav/úprav, včetně demolice (těch částí Domu, kde se žádné takové prvky nenachází; samozřejmě s přihlédnutím k možnému zásahu do památkově chráněných částí/prvků), neboť dle názoru soudu jsou fakticky chráněny jen památkově hodnotné části Domu.

Závěr

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobci ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
36. Protože žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu